

Anna Dymna, jakiej nie znacie

Warto zanurzyć się w tę książkę, choć jej nieco egzaltowany tytuł – „Warto mimo wszystko” – nie oddaje charakteru i temperatury dialogu, jaki toczą Anna Dymna i Wojciech Szczawiński. Ale uwaga: nie polecamy lektury szybkiej i powierzchniowej, bo to nie jest pozycja do wakacyjnego zapchania czasu. Warto czytać ją powoli, obok powszechnie znanych faktów z życia i działalności Anny Dymnej znajdziemy tu bowiem sporo wspomnień, wydobytych przez aktorkę (nie bez prowokacji autora) spod kurzu niepamięci, w którą wpadły z różnych zresztą przyczyn. Jeszcze bardziej fascynujące są jednak osobiste komentarze, jakimi Anna Dymna opatruje wydarzenia ze swojego życia. Nie ma w nich nachalnego pouczenia maluczkich, ale kto mądry, ten z nich na pewno skorzysta. Choćby z opowieści o czarnych stronach popularności, których (czarnych stron) żaden narcyz nie wytrzyma. Myli się bowiem ten, kto sądzi, że Annę Dymną otaczają sami zyciwi ludzie; doznała od niewielbieli wielu upokorzeń, a nawet obełg. Uczyć się można i z jej bolesnych wspomnień czasów, gdy aktorka – powalona przez śmierć męża, pożar domu i wypadek samochodowy – zeglowała w stronę całkowitej rozpacz. I nie wiadomo, dokąd by dopłynęła, gdyby nie skonfrontowała swojego nieszczęścia ze szczęściem dziewcząt bez rąk lub nóg, ćwiczących z nią w tym samym sanatoryjnym basenie. Tak toczy się ta książka; od konkretnych sytuacji do tajemnic pełnego odczuwania życia. (HW-M)

Rozmowa z **WOJCIECHEM SZCZAWIŃSKIM**
 – dziennikarzem, autorem książki „Warto mimo wszystko”

DZIENNIK ZACHODNI: Jak długo znał pan Annę Dymną, zanim postanowił napisać o niej książkę?

WOJCIECH SZCZAWIŃSKI: Osobiście wcale Anny nie znałem, szalenie interesowały mnie natomiast motywy jej działania, przede wszystkim charytatywnego. Można powiedzieć, że pomyśl na ten wywiad rzekę zrodził się z podejrliwości.

DZ: No wie pan?!

WS: Ania pod koniec jednej z naszych ostatnich rozmów powiedziała, że dręczenie niewinnej kobiety to dla mnie tlen i pasja... Myślę, że nie ja jeden zadawałem sobie to brutalne pytanie. Dlaczego sławna i – powiedzmy szczerze, bo ona tego nie ukrywa – starzejąca się aktorka rzuca się w wir prąty społecznej? Czy nie jest to asekuracja przed śmiercią publiczną, wiedzącym zainteresowaniem mediów i brakiem ofert ciekawych ról.

DZ: I co, tak pan sobie zadzwonił do nieznanym i zapytał, po co ona to robi?

WS: Mniej więcej tak, ale An-

na Dymna nie zgodziła się na współpracę. Powiedziała, że musi działać, a nie gadać ciągle o tym samym. Grzeczna była, lecz stanowcza. Potem nastąpił okres naszej, wyłącznie przyjacielskiej, korespondencji mailowej. O książce mowy w niej nie było. Właściwie machnąłem już ręką na ten projekt. Wymieniliśmy około 300 listów. W końcu Ania zadzwoniła i powiedziała, że chce, abym zrobił z nią książkę. Powodów tej decyzji nie znam do dzisiaj, ale kto zrozumie kobiety... Na kobietach nie znam się w ogóle.

DZ: Skąd wiedziała, że to będzie mordercza spowiedź, a nie laurka, na którą zresztą zasłużyła.

WS: Zasłużyła?! W tamtym czasie wcale tak nie uważałem. Uprzedziłem, że będę stawiał pytania nie zawsze dla aktorki wygodne. Postanowiła żaryzykować i nigdy umowy nie zerwała. Nawet autoryzując gotowy tekst, wprowadziła tylko merytoryczne poprawki.

DZ: Myślę, że wiedziała, co robi. W jednym z rozdziałów

książki mówi przecież, że sukces jej telewizyjnych rozmów z osobami bardzo chorymi wziął się stąd, że zadaje im pytania, jakich inni się boją lub wstydzą.

WS: Działam podobnie, wiem jednak, gdzie przebiega granica cudzej intymności. Nie zmienia to faktu, że kilka naszych rozmów zakończyło się płaczem Ani. Jeden z recenzentów napisał, że mój ton w książce bywa impertynencki, ale ta docieklność pozwoliła pokazać Annę Dymną nie jako współczesną świętą, tylko jako osobę prawdziwą, konkretną, działającą z autentycznej potrzeby serca.

DZ: Wasze rozmowy toczyły się w różnych miejscach i okolicznościach. Jak długo trwały?

WS: Ponad rok.

DZ: Przymierza się pan do obalenia kolejnego mitu?

WS: Przymierzać się można zawsze, tylko nie zawsze zamiary się spełniają. Jako agnostyk, chciałbym porozmawiać z jakimś duchownym o głębi przesłania Chrystusowego. Ze znalezieniem mądrego i wystarczająco odważnego partnera do takiej rozmowy mam jednak spore problemy. Wiadomo – Kościół to dogmaty.

DZ: Jak by pan dziś scharakteryzował Annę Dymną?

WS: Jest normalną kobietą, o niezwykłej osobowości i równie wyjątkowym sposobie postrzegania rzeczywistości. Za uczciwość Dymnej jestem w stanie podłożyć łeb pod topór.

DZ: I rzeczywiście rewelacyjnie gotuje?

WS: Każdemu dziennikarzowi życzyć, żeby spotkał rozmówcę z takim talentem kulinarnym! Kuchnia Dymnej (zwana „kuchnią dymną”) jest rewelacyjna.

Rozmawiała:

HENRYKA

WACH-MALICKA

Do końca października 2006 roku trwa wielka SMS-owa akcja charytatywna, z której dochód przeznaczony zostanie przez Fundację „Mimo wszystko” na budowę Ośrodka Wczasowo-Rehabilitacyjnego w Lubiatowie nad Bałtykiem.

Aby wziąć w udział w akcji wystarczy wysłać SMS o treści „Spotkajmy się” pod numerami: 72 772 lub 0 400 407 401